

Е  
М. ПІДГІРЯНКА  
КОЗАК



БРИСЬКО



РУСКА

і

ЛИСИЧКА





Була собі лисичка,  
Хитренька молодичка,  
Пішла раз у дорогу,  
Закривала на ногу.  
Не може в ліс ходити  
І зайчиків ловити.  
В село собі мандрує —  
Чей там кого змудрує!  
В селі стояла хата  
Старого діда Гната.







Під хатою ходила  
Там гуска білокрила.  
Лисичка щось гадає,  
Мудрує, розважає.

— Гей вийдіть, добрі люди!

— А хто такий там буде?

— Лисичка молодичка,  
Нещасная калічка;  
Бо трапилась пригода,  
Що й згадувати шкода:  
У ямку курка впала  
Ї я рятувала  
І викрутила ногу.  
Пожалуйте небогу! —





— Зайди, зайди в хатину  
З'їси що та й спочинеш.  
— Я не люблю просити,  
Воліла б — заробити.  
Ось гуска невеличка,  
Немов моя сестричка.  
Її щоднини пожену  
Скубти над річкою траву.  
Господар каже: — Згода!  
Для мене це вигода.  
Пастимеш гуску на узліску—  
Не буде гуска в шкоду лізти.

В ту пору Брись кудлатий  
Крутився коло хати.  
Цю мову зачуває  
Й на вус собі мотає.  
Бурчить! — Ага, ага, ага!  
Зажди, лисичко дорога!  
Піду я за тобою вслід,  
Чи гуску пастимеш як слід.  
Лисичку просять сісти,  
Дали їй добре їсти  
Дали ще й в торбу сала,  
Щоб на полудне мала.



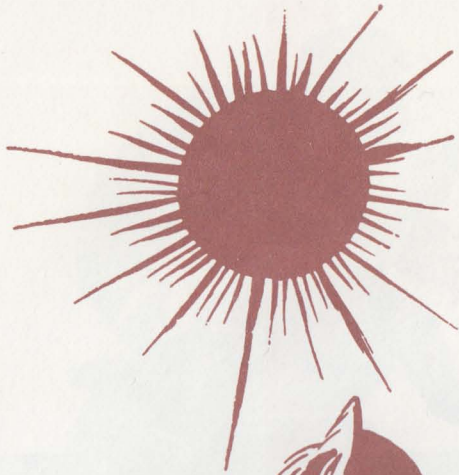


Взяла цю закуску пастушка  
Й жене на пашу білу гуску.  
Іде лисичка та й кульгає,  
А Брисько лиш хвостом ма-  
хає.

І назирцем він назирцем  
Іде за нею вслід тихцем.







І весело йде гуска наша  
Йй бо запахла свіжа паша.  
І обіймає вже лисичку,  
Немов свою нову сестричку.  
— Ти добра, — каже — ти  
ласкава,  
Мене взяла на свіжі трави.  
Ти не така як Брисько,  
Оцей недобрий псисько  
На річку не пускає,  
З городу виганяє.





А їй на це лисиця:  
— Ти Бриська стережися,  
Бо він твій ворог лютий,  
В комірці б рад замкнути.  
Ходім в корчі тут близько,  
Щоб не підслухав Брисько.  
А Брись стояв вже саме  
За тими за кущами  
Тихенько, ані писнув,  
Листочком не шелеснув.  
Цікавий він був дуже,  
Що то лисиця вступує.





Лисиця гуску ймила  
Лапами попід крила.  
Й в куці понесла скоро...  
Та Брисько все те бачить—  
Ось з-за куща вже скаче  
І зрадницю лисицю  
Ухопив за спідницю.  
Спідничка обірвалась,  
Лисичка налякалась,  
Пустила гуску з рота,  
Пропала вся робота...





Лисичка в ліс побігла,  
Втекти тому лиш встигла,  
Що мусів Брись остатись,  
Щоб гуску рятувати.





Води на неї бризнув,  
Язиком дзьобок лизнув...  
Помалу гуска встала —  
Та й зразу відгадала  
Лисички хитру зраду  
І Бриська щиру раду.  
Взала в два крила лапу псячу,  
Цілує щиро, з втіхи плаче...



По тій страшній пригоді  
Жили разом у згоді,  
Бо гуска у біді пізнала,  
Що в Бриську — друга мала.  
Хоч він нераз картав, гарчав,  
Але завжди добра бажав!







**В-во «НАШИМ ДІТЯМ»**

Об'єднання Працівників Дитячої Літератури

Нюрнберг — Мюнхен 1949.

Toronto — 1987